

De Drietand

Hallo beste Neptuners!! Hier zijn we alweer met de zomerausgave van uw clubblad. Aanvankelijk was het de bedoeling om, zoals ook de voorgaande jaren het geval was, de zwembadtrainingen even op te schorten tijdens de zomermaanden en op woensdag te gaan duiken in de put van Ekeren. Echter, we kregen te horen dat het zwembad zou worden gesloten voor onderhoud van 1 juni tot begin juli, of ruim 5 weken. Daarbovenop ook nog eens geen training tijdens de zomermaanden zou net iets van het goede te veel zijn... Dus in juli en augustus zullen de trainingen gewoon doorgaan.

We kregen ook de vraag van de zwembaduitbater, of het voor ons niet mogelijk zou zijn om onze trainingen een half uur te vervroegen en dus aan te vatten om 20h en te eindigen om 21h. Dit zou hen de mogelijkheid bieden om een andere verenging nog na ons te laten trainen (daar wij vroeger om 20.30h begonnen met de training was het niet meer mogelijk het halfuur voor ons, of na ons, nog een andere club te laten trainen...). Vermits we maar al te goed weten hoe lastig het is om een zwembad te vinden dat nog uren beschikbaar heeft, en verder ook niemand bezwaar had zijn we hier graag op ingegaan.

Ondertussen is ook het Ardennenweekend al achter de rug. Ik kon er zelf niet bij zijn, maar Harry zorgde voor een uitgebreid verslag, zodat zij die er niet bij waren toch nog op de hoogte blijven!

Het is vanzelfsprekend dat ook het stukje mariene biologie niet mag ontbreken, deze keer behandelen we een rifbaarsje, *Pseudochromis paccagnellae*, een prachtige verschijning!

Ook Jef V.V. deed zijn duit weer in het zakje en zorgde voor het vervolg van de reeks "Wie deed wat?" Dit artikel brengt ons wat achtergrondinformatie over wetenschappers die een belangrijke rol hebben gespeeld om het duiken op een veilige en verantwoorde manier te kunnen beoefenen.

Ondertussen is ook de "club-duikreis" helemaal rond. IS (Je weet wel de vriendelijke jongens van de terreurorganisatie...) heeft het onze voorzitter niet gemakkelijk gemaakt (eerst stond Aqaba immers op het programma...), uiteindelijk werd een mooi alternatief gevonden. De duikreis gaat daar de Filippijnen, en op het moment dat ik dit artikel op papier zet zitten we reeds aan 8 deelnemers. Het "uitstapje" gaat door in november, en na afloop zal je dus zeker in de Drietand van Januari een verslag kunnen lezen

Hiermee is mijn bijdrage alweer geleverd. Ik wens jullie allen een schitterend duikseizoen toe en...niet vergeten :

Als je het doet, doe het veilig!

Louette-Saint-Pierre 2015 eindigt dramatisch !

Toen we de eerste keer naar het domein van de Y.W.C.A. (Young Woman Christian Association) reden eindigden de meeste GPS-bezitters ergens midden in een donker woud, met de laconieke bevestiging: "U bent aangekomen !" Denkelijk (Want zelf reed ik er, ouderwets kaartlezend, zonder verwijl naartoe) is er toen, haastig naar de kaart zoekend, heel wat afgevloekt! Ondertussen is het adres, op de weg "Les Malcampees", al zó goed bekend dat iedereen er met de ogen toe naartoe zou kunnen rijden.

Op **vrijdag 22 mei** raakten we dus omtrent het gestelde uur (17 h) probleemloos aan 37 aanwezigen, ruim op tijd om zich te installeren in de kamers en daarna op het terras in de late zon te genieten van het aperitief en de erbij geserveerde hapjes. Filip (en zijn groep helpsters & helpers) had ondertussen een "bescheiden" (Maar dit woord staat écht niet in zijn kookwoordenboek!) avondmaal klaargestoomd : een "stoofpotje" en een (volgens de sprookjes toch) "hemels" dessert : rijstpap met bruine suiker.

Op **zaterdag 23 mei** werd het menens : Om 9 uur ontbijt (met verse broodjes !). Vertrek naar Alle-sur-Semois om 10 uur. Het objectief : Afzwemmen van een stuk (8 km ?) Semois **of** 12 km kajakken **of** op het terras van het kajakcenter in het zonnetje (uiteraard bij een drankje) de heldhaftigen en de iets minder heldhaftigen opwachten.

Persoonlijk verkoos uw (tegenwoordig bij de "minder heldhaftigen" behorende) verslaggever een éénpersoonskano, al was het niet zo simpel om daar in te geraken : De opening was kleiner dan die bij de kano's van vorige jaren. Je kon niet eerst

gaan zitten en pas dan je benen onder de voorplecht schuiven. Maar daarna was het volop genieten van een prachtig zonovergoten oeverlandschap en de kalm stromende rivier, die op talrijke plaatsen bedekt was met een wit bloempjestapijt van de vlottende waterranonkel; kortom genoeg om een poëtisch ingestelde ziel te laten ontploffen in een lyrisch gedicht ! De borden langs de autosnelweg, die de Semois adverteren als "Place d'envol des libellules", hadden het overigens niet beter kunnen uitdrukken, want je zag overal donkerblauwe waterjuffertjes vederlicht landen of opstijgen. Het zijn de herauten van onberispelijk zuiver water, elders overleven hun larven niet. Kwaliteitszwemwater gewaarborgd dus !

Naar die zwemmers waren we overigens erg benieuwd, Jef (De Rijck) en ik, want die mooie ranonkelbanken waren zelfs voor kanovaarders een rem op de snelheid. Hoe zou het die arme zwemmers vergaan ??? Ter hoogte van de wandelaarsbrug van Rochehaut naar de Tombeau du Geant hadden we nog niemand van de club ingehaald. Op de oever naast de brug lonkte een café mét terras naar de voorbijvarende dorstigen, een categorie waaronder we ons ondertussen al wel begonnen te klasseren. Xavier stond er behulpzaam op de oever en hielp enigen van ons uit hun kano. Ook Jef liet zich verleiden, maar schaaftde bij een poging om uit / in te stappen zijn scheenbeen aan de openingsrand van de kano, zoals later bij aankomst bleek. Omdat ik in mijn tropenduikpak geen geld bij had, voer ik alleen verder en was vervolgens moederziel alleen op de rivier. Zalig ! Dit bleek ideaal om te kunnen genieten van het rijke vogelleven langs de oevers. Zo zag ik van behoorlijk dichtbij (!!!) een koppel ijsvogels op een boomwortel zitten bij hun holletje, dat ze

in een steile zandoeverwand aan het uitgraven waren. Voor wie ze niet kent : Ze horen bij onze mooiste gekleurde inheemse vogels (fel iriserende blauwe rug, rode buik), maar ze zijn zeldzaam en uiterst schuw, meestal zie je slechts een blauwe bliksemschicht wegschieten. Verder zag ik een appelvink (een heel stuk groter dan een gewone vink!), witte en gele kwikstaarten, talrijke meerkoeten en wilde eenden, ruzie makende blauwe reigers en een tweetal vliegende zwanen die net niet over me heen vlogen. Het is alsof die vogels een mens in een kano als een wat groot uitgevallen zwemvogel zien, waarvoor ze niet bang hoeven te zijn.

Pas na mijn aankomst had ik Jef terug verwacht, maar hij had toch maar niets gedronken en me ingehaald. Dus zetten we beiden ietwat meer door om de zwemmers op te sporen, maar het duurde lang eer we in de verte, nauwelijks te zien, water zagen opspatten. Dichterbij komend dachten we dat het in het water plonzende kinderen waren, maar toen we er waren bleken het onze clubgenoten te zijn, die zich in een dode rivierhoek best wisten te vermaken. Bas, Pieter en Reinaut waren zich aan het laven aan een flesje bier, terwijl Mathias zijn drijvend gemaakte bierbak poogde te camoufleren onder slierten waterranonkel. Reinaut speelde nog even voor buitenboordmotor aan Jefs kano, vooraleer we het viertal achter ons lieten. Een bocht verder troffen we een in het ondiepe water langs de oever gestrande Filip (Putzeys) aan. De rest van de rivier was compleet gebarricadeerd door bloeiende waterranonkel. Nog een bocht verder, maar langs de andere oever, zwoegde een andere zwemmer Jef (Van Royen), heldhaftig verder in het ondiepe water langs de kant. Jef (De Rijck) ging zijn naamgenoot nog vlug een hart onder de riem steken, want de eindmeet was in zicht.

Toen had ik even mijn aandacht nodig om de linkerkant op te zoeken, de kleine stroomversnelling af te varen en aan te meren. Ik had onvoldoende kracht over in mijn armen om mij eigenhandig uit de kano te hijsen, maar ook Jef – ooit lid van de Mechelse kanoclub – had het kwaad met dit onzalige kanomodel. Eens klaar met dit geharrewar, zagen we nog net hoe Thibaut zich (weer stroomopwaarts zwemmend) uit de rechts gelegen aanloopbeek naar een verdwenen watermolen worstelde. Hij werd even later daarin nagevolgd door Jef (Van Royen), die éveneens de stroomversnelling links niet gezien had. Toen we de brug overgestoken waren om het ontvangstcomité op de officiële aankomstplaats te vervoegen (voor hotel-restaurant ‘La Charme du Semois’), zagen we Filip (Putzeys) uit het water komen op de andere (verkeerde) oever, bij de aankomstplaats van de kano’s. Derde plaats dus, maar eigenlijk gediskwalificeerd. Naar ik meen werd zijn zoon, Reinout dus de officiële derde aankomer, maar zeker ben ik er niet van, vermits ik toen al aan het eten was van een door Ann opgewarmd “éénpansgerecht”, een zeer lekker vleesstoofpotje met groenten erbij en naar keuze met brood of rijst. Ook de aankomst van Mathias, Pieter en Bas en hun bierbak heb ik, dessert etend, gemankeerd. Sorry jongens, lekkere dingen eerst ! Er wachtte hun ook géén warme wijn meer, zoals de traditie eigenlijk vereist, maar “gechambreerde”. Toch heb ik geen enkele zwemmer horen klagen over de kou, maar wél over de waterplanten die zelfs het al stappend vorderen onmogelijk maakten.

’s Avonds hadden Filip & Co aperitiefhapjes en een souper bereid waarover iedereen unaniem was : ’t Was subliem en overtrof zelfs vorige jaren. Een dikke proficiat dus en bedankt, ook alle

help(st)ers ! Bijzonder lekker was ook één van de desserts, een recept van Karen. Iedereen was er zeer lovend over en daarom (indien Freddy het nog geplaatst krijgt in dit nummer) vind je het bijgevoegd.

Uiteraard werd ook de wisselbeker voor het rivierzwemmen uitgereikt. De ooit tijdens een ludieke happening door wijlen de "Sloef" (Het alias van Roger Michiels, dit omwille van zijn schoenwinkel en ook wel om zijn gemoedelijk karakter) geschonken beker verwisselde voor de laatste maal van bezitter, zo kondigde voorzitter Patrick aan. Volgend jaar zou er een nieuwe beker zijn en dus mocht de "Beker Sloef" ten eeuwigden dage bij de winnaar van dit jaar blijven. **Thibaut** kon echter niet blijven tot 's avonds en had de beker dus overgedragen aan de meest verdienstelijke en tevens tweede in de race : **Jef Van Royen**. Als officieel reporter kan ik niet anders dan te zeggen dat dit een zeer terechte beslissing was, vermits ik vanuit mijn kano getuige was van de heldhaftige doorzettingskracht van Jef in deze dit jaar uiterst zware hindernissenrace.

Sonia had haar lippen dus eens extra van lippenstift voorzien om een "blijvende indruk" te kunnen maken bij het overhandigen van de beker, maar dat had eigenlijk maar een gering effect. Volgend jaar een goedkopere stift gebruiken, Sonia !

Zondag 24 mei was de dag dat Patrick zijn jaarlijkse zoektocht gepland had. Dit jaar geen wandelzoektocht, maar net als vorig jaar een toeristische zoektocht per auto en het zou niet meer zo moeilijk zijn, beloofde hij. Ik herinner me nog levendig hoe we toen als eerste ploeg moesten starten en een Abdij zoeken te Bouillon. Ik kende de abij en wist hoe er te geraken : Gewoon de Semois naar rechts volgen ! Je

mocht er echter niet door want er was een markt. Linksaf dus en de meander oversteken via een tunnel. Maar lag de abij toen we er uit kwamen nu naar links of naar rechts ??? We kozen de verkeerde kant doordat men zo slim was geweest een politiewagen vóór de wegwijzer naar de abij te parkeren !!! De baan die we volgden was er een van het type "River of no return", we rondden toen gans Bouillon om - toen die politiewagen weg was - te ontdekken dat de abij al gesloten was. 't Was wel toeristisch, maar het zoeken werd voor mijn ploeg een ramp. Hoeft het nog uitleg waarom ik mijn hart vast hield bij het ontvangen van de opdrachten. Eén serie ploegen zou de rondrit naar links doen, de andere naar rechts en om te eten zouden we samen op één plek uitkomen. We kregen een schema van het te volgen traject, met de GPS was dit dus een makkie en Bas, met wie Maria en ik een ploeg vormden had er een ! Maar dan de opdrachten !!! Het was een blad vol met onbegrijpelijkheden zoals : St. XXXXXX5XXXX. Géén vragen, géén opdracht, niets !!! Als we ergens niet in een kerk geraakten, dan was dat geen probleem vond Patrick, er waren genoeg aanwijzingen er rondom. Wéér was onze ploeg bij de eersten weg, om 10 uur, op een zondag !!! Resultaat : In alle kerken die op onze weg lagen was de mis in volle gang, met plechtige communicanten en al ! Nergens raakten we binnen en toch moesten we duidelijk "heiligen" opsporen. Toen we op de plek voor de picknick kwamen hadden we dus nog niets gevonden. Gelukkig kende de zoektocht ook één hoogtepunt en we hoefden er niets te zoeken : We bezochten een leisteenmijn, dus niet in een open groeve, maar diep ondergronds. Zéér interessant ! Het tweede deel van de zoektocht leverde ons al evenmin zelfs maar één vondst op, zodat we gedemoraliseerd "thuis" kwamen. Gelukkig kregen we er op het

terras een glas cava, vergezeld van hapjes. Bij het drinken van een blonde Leffe was alle wedstrijdled al vergeten, maar toen moesten er, om de schat te vinden, nog prenten bekeken worden en op naam gebracht, dit om in te vullen op iets als XXXX71XXXX. Er waren wat dieren en planten bij, dus dat lukte nog wel. Bas had ondertussen een coalitie aangegaan met de ploeg van Pieter en met behulp van hun internetspeelgoedjes hadden ze bijna alles – ook van de zoektocht - daarop kunnen vinden. Toen gebeurde de ontknoping in sneltreinvaart. Pieter en Bas staken plots haastig samen het terrein over, omlaag in de richting van de oude badhokjes over het riviertje (Uit de jaren 1800, toen de meisjes er hun toilet in maakten). Ze keerden zonder schat terug om onder een lork, waarin een nestkastje hing, op de grond te zoeken. Als een donderslag bij klaarlichte hemel – zo bleek het toch bij Patrick over te komen – stond daar ineens Suzy met de schat in de handen, zijnde een curverbak vol plaatselijke lekkernijen en dranken. Hoe het allemaal in zijn werk gegaan was, weet ik niet goed, want ik was nog bezig met mijn dorst te stillen en iedereen wou er meteen het fijn over weten. De gezamenlijk codes hadden enkele woorden opgeleverd, ik meen iets met “water, toilet maken, code onder nestkasje” Suzy had,

met vrouwelijke intuïtie, een en ander gededuceerd en was recht naar het vernieuwde toiletblok gegaan waar het hokje voor gehandicapten voorzien was van een klaviertje om een cijfercode in te geven. Die was mogelijk nog niet ingesteld en stond nog op 0000 vermoedde ze, wat juist bleek te zijn. Die code had ze eigenlijk eerst onder de lork met het nestje horen te vinden, maar Bas en Pieter hadden ze er niet gevonden en ook de totaal uit zijn lood geslagen Patrick kon ze er pas na lang zoeken terugvinden. In alle geval : Proficiat, Suzy ! Daarna was het weer tijd om te gaan feesten met wat Filip ons voorschotelde en dat was wéér niet min !

Maandag 25 mei deden we 's morgens nog een echte natuurwandeling, zónder zoekopdracht. Oef ! Maar toen 's namiddags bijna iedereen huiswaarts was vertrokken, merkte ik dat er in de salon(zaal) een zoekactie aan de gang was. Jef had daar 's zaterdags avond zijn zuur verdiende trofee op een tafel gezet, om bij de open haard nog iets te drinken. Na afloop bleek ze verdwenen ! De kinderen hadden er niet mee gespeeld, want die lagen al in bed en de honden vertoonden ook al niet veel animo meer die avond. Wie deed het ??? Of zou het de bedoeling zijn er volgend jaar naar te zoeken ??? Ik hoop dat het dát is, maar weet het echt niet ! Sneu voor de Jef in elk geval !

Kaastaart 8 personen : 1 pak van 260gr. Bastongekoeken – 120 gr. Gesmolten boter – springvorm van 24 cm.

Verwarm de oven op 175° - verkruimel de koekjes, meng met de gesmolten boter – breng aan in een egale laag in de springvorm, lichtjes aanduwen. – 10 min. In de oven laten bakken.

500 gr. mascarpone – 300 gr. ricotta – 100 gr. fijne kristalsuiker – 50 gr. maizena – 1 zakje vanillesuiker – 3 eieren – 1 dl room – 125 gr. witte chocolade – 2 eetlepels melk – 175 gr. verse bosbessen.

Meng de mascarpone met de ricotta, voeg er de suiker bij, de vanillesuiker en de maizena en roer glad. Meng er één voor één de eieren bij, roer er vervolgens de room door. Smelt de witte chocolade met de melk in de microgolf of au bain marie en voeg toe, roer glad met de rest van de vulling.

Giet het mengsel op de taartbodem, spoel de bosbessen en dep droog, strooi ze over de vulling

Bak de taart 45 min. en laat 10 min. afkoelen met de ovendeur geopend, haal vervolgens uit de oven en laat verder afkoelen, minimum 2 uur en zet daarna in de koelkast.

Wie deed wat? (vervolg)

Lauraine Smith.

Is vooral bekend geworden door de beschrijving van het "Lorain Smith effect", ofwel zuurstofvergiftiging die het gevolg is van de verhoogde partiële verhoogde druk van zuurstof in het gasmengsel. De gehanteerde veiligheidsmarge bedraagt 0,5 bar. Vooral in een caisson waarbij het toezicht niet optimaal is kan dit problemen opleveren, maar ook bij extreem diepe duiken met perslucht! (NELOS cursus blz. 79)

Workman.

Heeft speciale tabellen ontworpen op basis van opgeloste stikstof. Volgens de wet van Dalton neemt de partiële druk toe bij toenemende diepte en beïnvloedt op die manier het zenuwstelsel. Dit verschijnsel is onder duikers beter bekend als dieptedronkenschap (NELOS cursus blz. 77)

Alinat.

Heeft de oude schuiftabellen voor opeenvolgende (succesieve) duiken ontworpen, deze werden gebruikt door de sportduikers (wij allemaal dus...) tot 1980.

Beaufort.

Is bekend om zijn "windschaal", bedacht in 1838 op basis van de hoeveelheid zeil en de druk hierop die een groot schip kon voortstuwen bij een zwakke bries, storm of orkaan. Later werden zijn gegevens op de ons bekende schaal uitgewerkt (NELOS cursus blz. 316).

Handig middel om ongeveer de verschillende windsnelheden te kennen :

b.v. > 5 beaufort X 2 = 10 m/sec. = +/- 20 knopen X 2 = +/- 40 km/uur

Spencer.

Is de ontwerper van de "bellendetector" Hiermee heeft hij de theorie van Workman bevestigd. Deze detector werd later verfijnd en wordt op hetzelfde principe nog steeds gebruikt om restanten van stikstof op te sporen in het bloed.

Jef V.V.

Rifbaars, *Pseudochromis paccagnellae*

Dit erg kleurrijke visje kunnen we aantreffen in de bovenste waterlagen op diepten tussen 5 en maximum 30 meter. Hun verspreidingsgebied is Maleisië, de Filippijnen, Thailand en Indonesië (Op deze laatste bestemming werd ook de bijgevoegde afbeelding gemaakt...). Door hun schitterende kleuren zijn ze ook erg gegeerd om te houden in zeeaquaria.

Hoewel ze slechts vijf à zes centimeter groot worden zijn het niet te onderschatten vechtersbazen die hun territorium, dat een diameter van ruim twee meter beslaat, met veel vuur verdedigen en zelfs vissen die vele malen groter zijn onverschrokken uit hun domein zullen verjagen. En ja zelfs om een duiker aan te vallen zijn ze niet bang! En indien het hen toch te gevaarlijk wordt, trekken ze zich vliegensvlug terug in spleten en holen op het rif.

Het zijn verder vraatzuchtige carnivoren : garnalen, borstelwormen, inktvisjes, pas uitgekomen vislarven...het gaat allemaal even vlot naar binnen.

Deze rifbaarsjes zijn "hermafrodit". Deze vissen passen zich aan aan hun omgeving en ontwikkelen ofwel mannelijke dan wel vrouwelijke geslachtsorganen. Als je twee willekeurige jonge exemplaren in een aquarium zou plaatsen wordt het vanzelf een koppel. Het geslachtsonderscheid is echter met het blote oog niet te herkennen. Na het afzetten van de eieren pakt de man regelmatig de eieren op in zijn bek om ze van zuurstof te voorzien totdat ze uitkomen, op deze manier wordt ook aanklevend vuil verwijderd en zijn de jongen uitstekend beschermd tegen eventuele belagers. Dat hij het nest met veel overtuiging bewaakt hoeft hier nog nauwelijks te worden gezegd!

Daarna worden de jongen aan hun lot overgelaten en drijven ze mee tussen het plankton waar ze zich ook mee voeden. Van de soms honderden eitjes die deze vissen afzetten zullen er slechts enkelen op hun beurt later voor nageslacht zorgen. De meesten dienen dan ook als voer voor grotere vissen, natuurlijke selectie dus, enkel de sterksten overleven...